

Gecombineerd Antwoord
van mevrouw de Palacio namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-3704/03, E-3705/03, E-3706/03,
E-3707/03, E-3708/03, E-3709/03, E-3710/03, E-3711/03, E-3712/03,
E-3713/03, E-3714/03, E-3715/03, E-3716/03, E-3717/03, E-3721/03,
E-3722/03, E-3723/03, E-3724/03, E-3725/03, E-3726/03, E-3727/03,
E-3728/03, E-3729/03, E-3730/03 en E-3731/03

(28 januari 2004)

De Commissie deelt het geachte parlementslid in verband met de 25 schriftelijke vragen inzake de gemeenten Ancona, Carrara, Firenze, Livorno, Macerata, Massa, Perugia, Pesaro, Pisa, Pistoia, Prato, Siena en Terni mede dat Altener II en SAVE II beide geëindigd zijn in 2002, hetgeen betekent dat er sinds april 2003 uitnodigingen tot het indienen van voorstellen zijn gepubliceerd en er ook geen projecten meer zijn voorgesteld.

In verband met schriftelijke vraag E-3716/03, heeft de stad Pistoia een voorstel ingediend voor het Altener II-programma in de uitnodiging tot het indienen van voorstellen 2001. Dit voorstel „Resred” heeft het niet gehaald en kreeg geen steun, omdat onderzoek van onafhankelijke deskundigen had uitgewezen dat het voorstel niet voldoende meerwaarde op Europees niveau bood en niet genoeg tot navolging zou aansporen, omdat het zich richtte op voorlopige haalbaarheidsstudies in voornamelijk Italiaanse en Griekse gemeenten; verder hebben ook andere problemen inzake de voorgestelde aanpak, projectteam, begroting enz. tot dit negatieve resultaat geleid.

(2004/C 84 E/0124)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3719/03
van Cristiana Muscardini (UEN) aan de Commissie

(10 december 2003)

Betreft: Evaluatie gevaar zink

De zinksector wacht al jaren op het verslag betreffende de evaluatie van de risico's van zink, overeenkomstig Verordening (EEG) nr. 793/93⁽¹⁾ en Verordening (EG) nr. 1488/94⁽²⁾, waarin de principes ervan worden vastgesteld. In haar antwoord op mijn vorige vraag over hetzelfde onderwerp (29 oktober 2001), meldde de Commissie dat vanaf september 2001 de technische vergadering van de Commissie een termijn van 18 maanden had vastgesteld voor het verzamelen van verdere informatie en/of bewijsmateriaal, die dan in het verslag over de risicobeoordeling zouden worden opgenomen. Inmiddels zijn die 18 maanden voorbij en de vertraging begint ernstige economische schade te berokkenen aan de betrokken sector.

Kan de Commissie mij meedelen:

- welke factoren de afwikkeling van dit dossier belemmeren;
- wanneer het dossier eindelijk zal kunnen worden afgerond?

⁽¹⁾ PB L 84 van 5.4.1993, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 161 van 29.6.1994, blz. 3.

Antwoord van de heer Busquin namens de Commissie

(26 januari 2004)

De zinksector heeft zijn aanvullend onderzoek inzake de evaluatie van de risico's van zink afgerond overeenkomstig de planning die daarvoor was overeengekomen tijdens de in september 2001 gehouden

technische vergadering van het Europees Bureau voor Chemische Producten over bestaande stoffen (Verordening (EEG) 793/93 van 23 maart 1993). De resultaten van dit onderzoek werden in maart 2003 gepresenteerd.

Zowel de „rapporteur” voor het zinkdossier, Nederland, als deskundigen uit de lidstaten hebben weliswaar hun waardering uitgesproken voor deze inspanningen, maar hadden meer tijd nodig om de volledige inhoud van alle onderzoeksverslagen te kunnen bestuderen. Vervolgens is er tijdens de technische vergaderingen verscheidene malen gesproken over de manier waarop de onderzoeksresultaten inzake de biologische beschikbaarheid van zink in het definitieve risicobeoordelingsrapport moeten worden aangewend en opgenomen. Tijdens de meest recente technische vergadering, in december 2003, werd deze discussie afgerond. De „rapporteur” komt begin 2004 met een uitgebreid risicobeoordelingsrapport; de bespreking daarvan staat op de agenda voor de volgende technische vergadering in maart 2004. De Commissie gaat ervan uit dat de lidstaten hun besprekingen over het zinkdossier op die vergadering zullen kunnen afronden.

(2004/C 84E/0125)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3778/03

van Jürgen Zimmerling (PPE-DE) aan de Commissie

(11 december 2003)

Betreft: bescherming recht op privacy

De bescherming van de privésfeer is binnen de EU zeer verschillend geregeld. Zo ligt bijvoorbeeld in sommige lidstaten de bewijslast voor uitlatingen die de privésfeer schenden bij de (rechts-of natuurlijke) persoon die zulke uitlatingen verspreidt, in andere lidstaten is dit niet het geval. In sommige lidstaten moet de bescherming van de privésfeer, indien het gaat om „publieke figuren die van grote invloed zijn voor het tijdsgebeuren” bijna volledig wijken voor de vrije nieuwsgaring (een dergelijk geval is thans aanhangig voor het Europese hof voor de rechten van de mens).

Acht de Europese commissie het noodzakelijk en acht zij zich in staat voorstellen te doen voor een adequaat beschermingsniveau in alle lidstaten? Is de Commissie van mening dat het – voortbouwend op artikel 7 van het voorstel voor een verordening inzake niet-contractuele aansprakelijkheid – zinvol is om rechtsbepalingen voor te stellen die voorzien in een adequate boete op schending van het recht op privacy?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(30 januari 2004)

De Commissie is het met de geachte afgevaardigde eens dat zich op het gebied van het materieel burgerlijk recht in de lidstaten aanzienlijke verschillen voordoen wat betreft inbreuken op de persoonlijke levenssfeer en op de persoonlijkheidsrechten.

De Commissie is voorlopig niet voornemens een harmonisatie voor te stellen van de materiële rechtsregels van de lidstaten inzake wettelijke aansprakelijkheid met betrekking tot de persoonlijkheidsrechten, waarbij het in hoofdzaak om immateriële schade gaat, waarvan de beoordeling door de rechter in grote mate afhankelijk is van de plaatselijke sociaal-economische situatie. Tijdens de besprekingen in de Raad over het voorstel van de Commissie voor een verordening betreffende het recht dat van toepassing is op niet-contractuele verbintenissen (Rome II), is bovendien gebleken dat communautaire initiatieven die met persvrijheid te maken hebben, bijzonder gevoelig liggen gezien de nauwe band van deze materie met de openbare orde en de grondwettelijke beginselen van de lidstaten.

Ook al wordt met Rome II geen harmonisatie van het materiële recht beoogd, toch wordt de gelijke behandeling van slachtoffers van inbreuken op de persoonlijkheidsrechten beter gewaarborgd, omdat hetzelfde recht van toepassing is, ongeacht in welke lidstaat het geding aanhangig wordt gemaakt. Tevens is dit voorstel erop gericht de rechtszekerheid van de slachtoffers in grensoverschrijdende geschillen te vergroten.